

PIKTA BOBA

Kada teip inkurstintas Zigmantas sugryžo in sale, kurioje paezia buvo palikęs ir kur vėlei rast jia tikejosi, jau jos ten nebuvo. Dovanai akimis jieszkjo josios po sale, vaiks tnejo ir szian ir ten, ejo toliau, apejo visus kampus niekur Elzbiotos ne pedu negale rast. Tas baisei indure jin stoji duryse sales ir gilei užsimislino.

— Ka-gi vėlei turiu daryti? Tame paregejo iz kito galo pakajaus duoda jam ženklus ponia Bartachauskiene.

— Ponia maloni, ne yra josios! — paszauke Zigmantas.

— Na tai nieko ne nusi-gask, teip greit — sugrysz tuo jaus — tare dora motere — rei kalavo truputi atsivedyt, nes buvo labai sujudinta.

Sedi pakajuje nuotekos, davineje gerti ir uksusu (actu) smilkinius isztriuiem. Labai bu vo susijudinus, bet buk geros misles... viskas bus gerai, jei-gu paverke tai prieszinybe jos sulauzta.

Po tam trumpai pasikalbeji mui Zigmantas stovejo ir lau-ke.

Kitam pakajuje Mioduszaus kas sukinosi su Gracijonu.

— Reikia ta motere tiktai pazinti, ji jin myli — kalbejo in Gracijona — ji gal noringai no retu kad tas viskas nor karta pasibaigtu in nuejtu in uzmirk- szina — vienok biski puiky- bes ir prieszingumo randasi pas jiaja ko pergalet ne gali.

— Asz ir teip mislinu — da dave.

— Ka tamista mislini?

— Gal asz blustu — atsake Mioduszauskas — bet dievaz izz geros szirdies velinu abiem.

— Bet-gi ko?

— Ve! sztai-ji naktis jau — ji nori butinai vaziuot namon... duot jai arklus reike. Zig- mantas tegul persiredes seda ant oziu karietos uz vaznyziu, tamista sesi uz lekaju in vezik- te jiaja namon. Kada jis in ten dasigauso o puls jai in kojas — gal ne teketu jos gislose szlektiszkas kraujes, kad ne insijauslintu ir nedovanotu, ir nepavelintu jai pasilikt namie pas save.

Gracijonas tiktai nusijuoke.

— Truputi per daug sau in kuoda pripylei — tare juokda- masis in Mioduszauska tas su- vis ne tinka.

— Pagal mano nuomone tai vienatinis ant o spabas — dadave prieszindamasis in dru- czei laikydamosis savo, senis. Jeigu tas nieko ne prigialbes, tai jau niekas kitas.

— Na, o ka-gi padarysi su Eligijum?

— O! tai suvis lengva! — paszauke Mioduszauskas — asz jin teip ungirdintau, kad ture- tu pasilikt czionais.

— Juk-gi ji viena ir neva- ziuos?

— Del ko? — pertrauke se- nis — mislini, kad ji ko nors sviete bijosi? Ji? ha! ha! ha! Kad tik gerai dalykas czionais mum nusisektu.

— O abejojau vėlei ar Zig- mantas-gi ant to tiks.

— Asz esmiu tvirtas savo nuomoneje, — na-gi pameginsi- va kas bus tai bus, ant kozo dalyko reikia drasos o toji vis- ka padaro; pirm visko nusiduo- si tamista su manim ngirdint Eligijau. Tas zales vinas, kuri

jie mums pila in gerkles yra sveikas ir geras, bet apsvai- gint negali. Tikinosiu, jog to- kiam svarbiam reikale senas Cewkauskas ne atskys man ko- liu buteliu geriausio szampa- no... — Senas Eligijus stovejo sau kamputyje su stiklu zalio vyno, kada Mioduszauskas priejo prie jo su meile jin per puse ir pasznabzdejo jam in ausi.

— Ka tu kaimyne gersi ta- vandeni? iszliek laukan uz lau- go; asz tau ka geresnio duosiu iszsigerti! Bet ne visiem tas gaunasi tiktai del artimesniu. Bjk szian su manim.

Priejo ir Gracijonas... Nu- ejo visi tris, Eligijus szypojo- si, norint buvo uzstergeliaves.

— Ponas Mioduszauske! pa- szauke senas Eligijus sznabzile damas jam in ausi, o buvo jau pusetinai uzsitraukes — kas-gi isz to bus? Juk jin in Elzbieta kalbejo, o ji jam atsakinejo! Ir ant pagalios da su jiaja ejo!

— U-gi tai kas? — atsake nekaltas Mioduszauskas — tai kas? Motere iszmani ne hori maiszacziu daryti prie tiek zmoniu! Kaip-gi kitaip galejo buti, del to kad pasimete, tai jau ir kalbet vienas in kita ne- gali? ka? — tare Eligijus laizydamosis po iszgeri- mui szampano.

Mioduszauskas pradejo apsa- kinet ka tokio senam zioplui teip, kad injuokino jin, nepa- mirszdamas raginti prie geri- mo rodos savo szirdingiansi prieteli. Isztusztino viena bu- teli, po tam ir antra, pats ger- dami teip kad tik iszrodytu kad gere o senam Eligijui, kuris ne dasiprotejo, kad ran- dasi tarp nevidonu savo, nuo- latos dapilinejo stikla, o kuris jau teip uzsitrauke, kad nor dar szypojo, bet nieko ne mate akis merkesi. Judoszius senas Mioduszauskas nudavi- nedamas save, kaip avineli ne- kalta zadino jin, prikalbinejo gert, ragino, koliojo kad ne ge- re, priversdinejo ir isztusztino treszia buteli igi pusei, jau aizskei mate, jog isz savo uz- duotes puikei iszsiriszjo; mate vaisius savo veikalo, nes jau senio ne buvo galina pazadint isz miegu, jau buvo jio rankos, ne buvo sztant ne rankos ne kojos pakelt ne akiu atida- ryt. Tada senas lape su savo draugu Gracijonu pasodine ant kedes pacziam kamputyje teip, idant galetu sau malszei kroit, o nenuisles savo darbu Mioduszauskas nusidave pir- miause pasirupint apie karieta ir arklus, budamas tvirtu, kad Zigmantas tiks ant jio pla- nu ir tures loszt role vazny- czios, jeigu nubodo jam karda neszioti. Gracijonui tas planas ne visiszka patiko, bet nesi- prieszino.

Su arkleis buvo ne lengva, nes rata sunku buvo gaut isz po spinos, turejo ejt net pas pa- ti gaspadoru Cewkauska ir vis ka jam iszpasakot pakol tiko ant iszdavinio rato, zmones Elzbiotos visi isztikro negalejo pajudint ne rankos ne kojos, del to su jais vaziuot ne buvo galima ne mislint. Kada vis- ka parenge senas Mioduszaus- kas sugryzo in dvira ir prade- jo jieszkot Zigmento po paka- jus. Tas dastovejo ant sargy- bos, nes ponia Elzbieta da ne iszejo isz pakajaus panos Ig- nacijanos, norint ten ponia Bartachauskiene procevojo

ant to idant iszviliot jiaja in sa- le.

— Na, paklausyk ponas Zig- mantai — tare jin jin Miodu- szauskas — nori-gi rinktis isz tu dviejų: storasta ar kapuci- nas... ne yra rodos!

Ji gatava da kankint savo ir tave ilgai, ne drysdama, per- mainyt savo pastanavinimo. Turi drasei zengt toliau tuo ke- liu, ant kurio uzejei jeigu nori.

— Kokiu? — paklause Zig- mantas.

Mioduszauskas pradejo jam apsakinet sznabzdedamas in ausi... Zigmento da suvis neisz- gesusis sejuviszkas karsztas budas, nusiszypojo — vienok netrukus pradejo svarstintis.

— O jeigu uzstusztins? jei- gu mane iszvys. Ne, velinu asz da nor du ar tris metus laukt ir metavat uz savo nuodemes, negu ant amziu buti atito- lintu nuo josios, ne velinu da karta rustinti josios?

— Na tai asz ten nezinatu, daryk kaip sau velini — atsa- ke doras prietelis, trindamas sau kakta — tavo vale o man rodos pagal mano nuomone, kad ji isz tokio pasielgimo mu su butu uzganedinta, tame es- miu tvirtu. Apsvarstink daly- ka — ne noriu nieko imt sau ant savo savzines... arklei ga- tavi.

Zigmantas norejo ir svarste- si.

— O senas Eligijus? — pa- klause.

— Jis ne sztant ne pasikelt, guli kaip kulbe, o tai per mu- su tavo prieteliu pasirupinima — jis tur gerai iszsimmiegot.

— Meginki ponas — atsidu- so Zigmantas — asz sesiu ant oziu vaznyczia persiredes.....

Kada senis iszgirdo, jog Zig- mantas tinka, nubego jieszkot savo giminaites Bartachaus- kienes — vienok ne tai niekam uztiket ne mislino.

— Vesk-gi mane sesuo pas- ponia Pientkiene — turiu isz- metinejima savzines, jog pave- linau jai kankintis save rupe- cziu, gal kiek galesiu suramint jiaja.

Nuvestas per savo giminai- te, Mioduszauskas inejo in pa- kaju, kuriame, ponia Elzbieta rimaudama ant rankos sedejo uzsimislins.

— Karaliene mano — kas ponei yra paklause su pasigai- lejimu zvilgterejas ant josios.

— Truputi esmiu nuilsus — uzsigedijus atsake Elzbieta — esmiu jau atratus nuo tokiu szukavimu ir tas mane vargi- na.... ir....

— Ar ponia labai pyksti ant jio? Jis ten sau galvos ne su- dauzys isz rupeszio.... o asz teip pat!

Elzbieta zvilgterejo ant jio su rustybe ir kokiu tai smutku. — Ant ko tas viskas tinka? — tare — jis niekados ne pasi- taisys — asz szirdies del jio ne turesiu... viskas tas dovanai.

— Karaliene mano! dievazi ne teip yra, kaip sau perstatai! jis atsimaime pasitaise visisz- kai stojosi suvis na panaszum in save kokiu kada tai buvo, o ponia jin myli — ant to pri- siegt galetau.

Paszoko nuo kedes paziurejo ant senio — ir pravirko — rei- ke zinot, jog hor, per silpnuma moteriszka pasirode aszaros akyse, vienok verke retai kada in save kokiu kada tai buvo, o ponia jin myli — ant to pri- siegt galetau.

— Mioduszauskas suprato ka- tas zenklino.

— Zina! mano karaliene,

SZTAI ISZRADEJAS BEDRATINIO TELEGRAFO IR TELEFONO KURIS INKALA VINI IN MEDI IR SIUNCZIA ZINIAS PO VISAS DALIS SVIETO. "SAULEJE" APIE TAI JAU BUVO APRASZTYA PRAEJTA SANVAITE.

ka matau?, kad tau czion buti neramu ir tik save vargini, ne noredama suvis pasilinks- mint, teisybe zmones pasigere ir su jais ne galiva vaziuot, ypacz nakties laike, bet asz pa sirupinau gera vaznycziu, laka ju da rasiu, jeigu vale ponios galite vaziuot namon, ka gi su jumis daryt, kad jum ne gerai czionais.

Elzbieta buk prijausdama apmunda senio, paziurejo ant jio per valande, kurio akyse norejo viska isz skaityt, bet se nas lape tuokart padare savo veida teip nekaltai iszrodanti, tokiu pasirode del josios gerdu sziu, jog visas nuziurejimas jos koki turejo, dingo ir visisz- kai intikejo jio zodzims.

Matomai buvo, jog Elzbieta ir gedyjosi pasakyt, jog galetu pasilikt czion iki ryt rytui ir kaip tie ne visiszka noringai rengesi vaziuot o iszsiduot priesz Mioduszauska tame ne-

norejo.

— Arklei bus uz zmones asz raneziju — jeigu vale jusu.

— O dedis Eligijus?

— O jau to nieks sziaudien ne prikels gali jin neszt ir det kaszin kur tai ne pabustu.

— Kas tai yra?

— Nieko, dalykas visiszka paprastinas uzsikause szam- pano kelis stiklus tai ir pasi- gere, bet dabar, pakol ne iszsi- miegos, nieko su juom ne pada rysi, gal asz jin parsivesziu.

Tokiam luome, vienok, kokiam dabar randasi keturiu vyru reiketu, kad jin in karieta at- nesztu ir paguldytu, o po tam da dvieju kad jin laikytu ke- lioneje.

— Del to asz viena turin va- ziuot namon?!

(Toliaus Bus.)

Kaip ruski zalnieri mislina apie cara.

Akrutas, kuris ant vieno meto instoji in vaiska, kaipo klasaunas, insidave in kalba su prastu zalnieri, kuris ca- ra vadino zemiszku Dievu.

— Ir tu in tai tyki?

— Taczo tak, teip knygo- ja stovi, o ir ego blagarodije ('kapitonas) teip sake.

— Tai szposavo! juk Die- vas yra tiktai vienas.

— Juk ir caras vienas.

— Kur ten! juk daugybe yra caru ir karaliu Europoje ir kitosia zemese.

— E, to nieto! Tiejei visi kiti, tai teip, kaip musu guber- natorai. O caras vyriauses ant juju.

— Tevas: — Ka suneli, ar tau patinka tas naujas darak- toris?

— Tevas: — Del ko?

— Sunus: — Ba nuolatos ma- nes klause idant jam pasaky- tau, o kaip ne pasakau, tai ma- ne musza.

TARADAIIKA.

Apie Vilkesbari, Ten kur pamari,

Sportelei naktimis baladojesi, Su merginoms geniojesi. Zmonis negali pasilieti, Turi kaip ant szniu sekti, Su lazda szonus pataisyti, Ir galvas suskaldyti.

Vienas sportelis paezia su vaikas paliko,

O pats turbut in pekla nuvyko, Biedna motere tur maityt sa- ve ir vaikus,

O tasai pavirto in niekus.

Tas nedorelis megsta dainuoti, Ir isz to galesite pazinoti,

O tu szyvosios kumeli, Kaip tu uzmirsztai gali,

Apie tavo paczia ir vaikus, Ar neatsimeni kokia tavo, smertis bus?

Szitokis balukas, Tai vyruti ne kas,

Koki Woodbare, Baluka padare.

Kada pakauszei apgaravo, Tuojaus susirupeziavo,

Vienas szove du kartus, Pataike kitam in vidurius,

O kad duszios neiszleido, Bet mirtinai pazeido.

Pazeista nuveze in ligonbutu, O narsuna lakupe,

Tai mat vaisei girtybes, Kvailybes ir tamsybes.

Ir da ka, Apie szita.

Pesztukus isz veseiles iszgujo, Ir tiejei in karozeima nusibas- tijo,

Ugi vyreli muzzile buvo, Net zemskei pribuvo. Keturis in cypia patalpino, O kiti in platu svieta iszrunijo, Tokiu revoliucionieriu peik- ti nereike, Tiktai paszialpa isz penktu- ku suteikti.

Kaip atsibuna veseile pavie- te Luzerneje,

Tai staugia kaip vilku ruje, O kada jau keteros uzszyla.

Tada ir musztine pakyla. Ne senei pusetinai bausmes uzsimokejo,

Kad ir piningu neturejo, O kad ne butu uzmokeja,

Butu ir sziaudien dzeloje se- deja;

Ir krikstinos ne kitaip atsi- buna,

Geriem zmonim didele sar- mata buna.

Du brolei Gyveno suteikei,

Pas vienus ant burdo stovejo, Kur dvi dukreles turejo.

Abudu in viena insimylejo, Isz to vienas ant kito piktu- ma turejo,

Karta, teip vyresnis uzpyko, Prie jaunesnio priszoko,

Per langa laukan iszmest no- rejo,

Bet kiti sulaike, tai negalejo. Kada jau vos nenumete,

Kiti uz vaikino pagriebe, Per nakti uz tai kozoje sedejo,

Niekas jojo nepasigailejo, Belos negavo,

Lakupia dejavo.

Bet brolelis pasigailejo, Kad prova eju, nenorejo,

O czia vyresnis broliu net ko- jas bueziavo,

Ba vyreli dydelia laime gavo, Kasztus uzsimokejo,

O ir ugaudo uzfundyt turejo, Piningu paskolino,

Ir birelio uzfundino.

NAUJA IR NAUDINGA YLA

Galima su szita yla stuti bile ka norite teip greitai slava kaip ir maszina. Padaryta kad uzteka ant viso amzio. Niekas nesugenda. Kad vaziuosite in sena kraju ar czia Amerike pasilikite jaigu busite farmeru ar dirbate fabri- ke szita yla visada bus jums labai rei- kalinga. Sucedins jums pinga ir daug laiko. Kasztuoja tik \$1.00 nusiu- tima kasztus mes apmokame. Duodam 20 mastu sziauciszko siulu ir 3 kilo- niszkas adatas ir instrukcijas kaip ja naudoti. Iszkirpkite szita apgarsnima pristukite tik \$1.00 ir pristukite ant zemiaus adreso. Padarykite ta sredien

NATIONAL SALES CO. Sta. D. Box 90. New York.

Dabar svarbiausias laikas uzsisraszyti

Su atydarimu paczto in Lietuva ir isz Lietuvos, galesime susiraszyti su savo gyminems ir pazinstamais. Tikymes aplaikyti trumpoje ateite- je daug gromatu ir ziniu isz Lietuvos, kurios talpinsime in lai- kraszti. Argi ne bus akyya skaityti tuosius daneszimus! Todet uzsi- raszykite ir kalbinkite kitus prie uzsisrazimo "Saules" dabar.

Valdzia mums prane- sze, jog neuilgio at- plauks pacztinis laivas su tukstanzais groma- tu isz Lietuvos.

Dabar laikas "Saule" uzsisrazyt ir visokias zinias isz Lietuvos skai- tyti!

